R. 1922.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 6. 31 marca 1922 r.

TREŚĆ:

Ustawa

z dnia 14 lutego 1922 r.

zmieniająca art. 9 ustawy z dnia 11 marca 1921 r. w przedmiocie zmiany ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych między pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. P. P. P. z 1919 r. № 65 poz. 394 i Dz. U. R. P. z 1921 r. № 26 poz. 147).

Art. 1. Art. 9 ustawy z dnia 11 marca 1921 r. w przedmiocie zmiany ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych między pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 26 poz. 147) otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje wraz z ustawą z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych między pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. P. P. P. z 1919 r. № 65 poz. 394) na terenie b. zaborów rosyjskiego i austrjackiego”.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 3. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
A. Ponikowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
L. Darowski

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz

(Dziennik Ustaw № 18 z dn. 22. III. 1922 r. poz. 142).

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 28 stycznia 1922 r.

o ubezpieczeniu pracowników i robotników rolnych i leśnych oraz służby domowej w gospodarstwach wiejskich w b. zaborze austrjackim.

Na mocy art. 102 i art. 104 lit. c ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. № 44, poz. 272) zarządza się co następuje:

§ 1. Obowiązek ubezpieczenia pracowników i robotników rolnych i leśnych, oraz służby domowej w gospodarstwach wiejskich obszaru poniżej 75 ha. odracza się od 1 lutego 1922 r. do czasu zakreślonego art. 104 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. № 44, poz. 272).

Postanowienie powyższe nie odnosi się do robotników i pracowników, zatrudnionych na wsi w przedsiębiorstwach przemysłowo-rolnych (gorzelnie, młyny, browary i t. p.) oraz w gospodach zajezdnych i szynkarskich.

§ 2. Kasy chorych, które na mocy rozporządzenia z dnia 18 czerwca 1920 r. o wprowadzeniu ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. № 51 poz. 316) względnie rozporządzenia z dnia 11 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 419) przyjęły do ubezpieczenia względnie z urzędu zarejestrowały pracowników, wymienionych w ustępie 1 § 1 niniejszego rozporządzenia, wydadzą ich pracodawcom orzeczenie odraczające obowiązek ubezpieczenia od 1 lutego 1922 r. do czasu zakreślonego art. 104 ustawy z dn. 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 272).

Składki, wymierzone za czas członkostwa do dnia 31 stycznia 1922 r., mają być uiszczone na rzecz kas chorych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 11 lipca 1921 r o odroczeniu terminu ubezpieczenia na wypadek choroby robotników i pracowników rolnych i służby domowej wiejskiej w kasach chorych na obszarze b. zaboru austrjackiego (Dz. U. R. P. № 65 poz. 419).

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
L. Darowski

(Dziennik Ustaw № 18 z dn. 22.III. 1922 r. poz. 149).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 10 marca 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Kolei Żelaznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie ograniczenia przywozu i przewozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, paszy objętościowej oraz niektórych przedmiotów z Rosji, Białorusi, Ukrainy, Łotwy i Litwy.

Na zasadzie art. 1142, 1148 i 1172 ustawy lekarskiej (ros. Zbiór Praw tom XIII wyd. 1905 r.) oraz §§ 4 i 5 ustawy z dn. 6 sierpnia 1909 r. o zapobieganiu i tępieniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (austr. Dz. U. P. № 177) zarządza się co następuje:

§ 1. Zabrania się wprowadzania (przywozu) z Rosji, Białorusi, Ukrainy, Łotwy i Litwy na obszar Rzeczypospolitej Polskiej, jakoteż przewozu przez obszar Rzeczypospolitej Polskiej:
- a) bydła rogatego i innych zwierząt przeżuwających;
- b) produktów—wzgl. odpadków —pochodzących ze zwierząt, wymienionych w p. „a";
- c) kości wszelkiego rodzaju;
- d) paszy objętościowej (słomy, siana);
- e) wszelkich rodzajów podściółki;
- f) nawozu stajennego (gnoju);
- g) sprzętów stajennych używanych i uprzęży używanej;
- h) odzieży i obuwia noszonych, przeznaczonych na sprzedaż;
- i) gałganów (szmat).

§ 2. Wprowadzanie (przywóz) na obszar Rzeczypospolitej Polskiej, jakoteż przeprowadzanie (przewóz) przez ten obszar:
- a) koni;
- b) trzody chlewnej w stanie żywym, przeznaczonej na rzeź natychmiastową, oraz mięsa wieprzowego;
- c) drobiu żywego i bitego;
- d) słoniny surowej, wędzonej i solonej;
- e) smalcu wieprzowego;
- f) łoju przetopionego w beczkach;
- g) szczeciny } w szczelnych workach i tłomokach;
- h) wełny owczej } w szczelnych workach i tłomokach;

i) skór zupełnie wysuszonych;
j) rogów, końców rogów i racic;
k) nabiału —

może się odbywać tylko kolejami żelaznemi przez stacje wchodu: Stołbce, Zdołbunowo i Podwołoczyska pod następującemi warunkami:

1) przeznaczone do wprowadzenia zwierzęta i produkty zwierzęce, wymienione w § 2 pp. a) do k), winny być zaopatrzone w świadectwa, wydane przez właściwą władzę administracyjną państwa, z którego są wprowadzane, a stwierdzające, że pochodzą z okolic wolnych od zaraźliwych chorób zwierzęcych;
2) na wymienionych wyżej stacjach wchodu zwierzęta i produkty — z wyjątkiem nabiału — podlegają badaniu przez państwowego albo specjalnie w tym celu przez władze państwowe upoważnionego lekarza weterynaryjnego, produkty zaś wymienione pod g), h), i), j) — także dezynfekcji w odpowiednio urządzonych zakładach dezynfekcyjnych pod dozorem fachowym i na koszt osoby wprowadzającej;
3) konie, przeznaczone do wprowadzenia (przeprowadzenia), podlegają w wymienionych miejscach wchodu postępowaniu rozpoznawczem (malleinizacji ocznej) i tylko niereagujące i wolne od wszelkich chorób zaraźliwych mogą być dopuszczone w obręb granic Państwa;
4) zwierzęta, dopuszczone do wprowadzenia, winny być odstawione wprost do miejsca przeznaczenia, produkty, wymienione w pp. g), h), i), j) niniejszego paragrafu—wprost do fabryk — wzgl. do miejsc przeróbki.

   O nadejściu transportu zwierząt i produktów, wymienionych w § 2, ze stacji wchodu lekarz weterynaryjny, który dokonał badania, winien zawiadomić na koszt właściciela transportu telegraficznie powiatowego lekarza weterynaryjnego i władzę administracyjna powiatową, w obrębie której położone jest miejsce przeznaczenia transportu;
5) transport kolejowy zwierząt i produktów, podanych w § 2, pochodzących z państw, wymienionych w § 1, winien odbywać się na terenie Rzeczypospolitej wyłącznie w ładunkach całowagonowych, bez doładowywania w drodze. W wypadkach koniecznych przeładowanie transportu może się odbyć pod dozorem lekarza weterynaryjnego.

   Transport kolejowy zwierząt winien się odbywać pod konwojem. Koszta konwoju ponosi właściciel transportu.

§ 3. Wprowadzanie (przewóz) zwierząt i produktów, wymienionych w § 2, przez inne punkty wejścia, aniżeli wskazane w tym paragrafie, może się odbywać tylko za każdorazowem specjalnem pozwoleniem Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych, wydanem w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu i Spraw Wewnętrznych i na warunkach, które będą określone dla każdego poszczególnego wypadku.

§ 4. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do bydła, koni, świń i drobiu repatrjantów, co do których obowiązują prze-

pisy art. VII § 3 punkt 5 Układu o repatrjacji (Monitor Polski № 59 z 14 marca 1921 r.).

§ 5. W wypadkach, uzasadnionych szczególnym interesem gospodarczym, Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych przysługuje prawo czynienia odstępstw od przepisów § 1 i § 2 ustępu drugiego p. 1—5.

Właściwe władze administracyjne I instancji mogą w wyjątkowych wypadkach czynić odstępstwa od przepisów niniejszego rozporządzenia dla obywateli polskich, których grunta częściowo leżą poza linją graniczną — w stosunku do zwierząt gospodarskich tych obywateli oraz do produktów pochodzących z tych zwierząt lub gruntów.

§ 6. Przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karane w myśl postanowień odnośnych ustaw.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. *Henryk Strasburger*

Minister Kolei Żelaznych:
w z. *J. Eberhardt*

Minister Skarbu:
Michalski

(Dziennik Ustaw № 21 z dn. 31. III. 1922 r. poz. 180).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 31 marca 1922 r.

w przedmiocie zmiany § 28 Instrukcji dla kierowników i personelu państwowych zakładów chowu koni.

Kary za wykroczenia niższych funkcjonarjuszów, przewidziane w § 28 Instrukcji służbowej dla kierowników i personelu państwowych zakładów chowu koni (Dz. Urz. M. R. i D. P. r. 1921 № 20), podnoszę dziesięciokrotnie t. zn. za pierwsze wykroczenie zamiast 50 mk. — 500 mk., za drugie zamiast 100 mk. — 1.000 mk., za trzecie zamiast 200 mk. — 2.000 mk.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

OKÓLNIK № 416

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowógrodzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

wypłacenia funkcjonarjuszom państwowym jednorazowego dodatku.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniach 27 lutego i 6 marca 1922 r. uchwaliła przyznać funkcjonarjuszom państwowym jednorazowy dodatek, w wysokości 40% uposażenia miesięcznego, składającego się z płacy zasadniczej, dodatku za wysługę lat i za studja wyższe oraz dodatku drożyźnianego, z wykluczeniem jednak wszelkich innych dodatków.

W związku z powyższą uchwałą Ministerstwo Skarbu w okólniku swym z dnia 7 marca 1922 r. № 588/DB/7 uprasza o zarządzenie wypłaty w dniu 15 marca r. b., jednorazowego dodatku w wysokości 40% uposażenia miesięcznego, wypłaconego funkcjonarjuszom państwowym w miesiącu marcu r. b. przyczem przy wymiarze tego dodatku dla cywilnych funkcjonarjuszów państwowych należy uwzględnić płacę zasadniczą, dodatek za wysługę lat, dodatek za studja wyższe oraz dodatek drożyźniany do płacy zasadniczej wraz z dodatkiem wyrównawczym dla miast Warszawy i Łodzi, ponadto dla nauczycielstwa szkół średnich ogólnokształcących i zawodowych, również dodatek za trzylecia i dodatki dla dyrektorów i wizytatorów powyższych szkół, zaś dla sędziów i prokuratorów dodatki starszeństwa; wszelkie inne dodatki nie wchodzą natomiast w rachubę przy wymiarze jednorazowego dodatku (dodatek za kierownictwo, t. zw. kresowy i inne).

Dodatek jednorazowy należy wypłacić również w dniu 15 marca pozostającym w czynnej służbie oficerom, chorążym i zawodowym szeregowym, przyczem przy wymiarze tego dodatku należy uwzględnić płacę podstawową, dodatek drożyźniany do płacy podstawowej, należności rodzinne oraz dodatek drożyźniany do należności rodzinnych. Wszelkich innych należności i dodatków nie należy natomiast uwzględniać przy wymiarze jednorazowego dodatku.

Uprawnionymi do otrzymania jednorazowego dodatku są wszyscy funkcjonarjusze państwowi, pozostający na służbie państwowej najmniej od 1-go lutego 1922 r. i pobierający uposażenie w myśl postanowień ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 65, poz. 429—436), tudzież pracownicy kontraktowi, pozostający w służbie conajmniej od 1 lutego 1922 r., których wynagrodzenie ustalono po myśli zasad, zawartych w ustępie 3-cim zarządzenia Prezydjum Rady Ministrów z dnia 3 marca 1921 r. № 3868.

Jednorazowy dodatek wypłacić należy również djetarjuszom, tudzież pomocnikom i pomocnicom kancelaryjnym, przyjętym na zasadzie postanowień § 73 rozporządzenia b. austrjackich wszystkich ministerstw z dnia 25 stycznia 1914 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 21), a ponadto pomocnikom woźnych, zastępcom egzekutorów i kursorom, przyjętym na czas nieograniczony za stałem wynagrodzeniem miesięcznem, o ile pozostają w służbie

przynajmniej od 1 sierpnia 1921 r. Wyłączeni są natomiast od jednorazowego dodatku pracownicy kontraktowi, przyjęci na czas w umowie z góry oznaczony, a nadto ci, których wynagrodzenie umowne jest wyższe od uposażenia urzędnika lub funkcjonarjusza, spełniającego analogiczne lub podobne funkcje, pracownicy sezonowi i czasowi, wreszcie z pośród funkcjonarjuszów, odbywających służbę wojskową poza wiekiem poborowym, funkcjonarjusze samotni.

Młodocianym pracownikom poniżej lat 18, należącym do kategorji niższych funkcjonarjuszów, należy wypłacić połowę jednorazowego dodatku, przypadającego dla funkcjonarjuszów niższych, pobierających uposażenie 1 i 2 stopnia płacy.

Wydatek, spowodowany wypłatą jednorazowego dodatku, należy księgować na § 1, poz. 1c, 2c, 3c i 4c pod nazwą „Doraźne zasiłki" w budżecie właściwego resortu, w szczególności zaś wydatek, odnoszący się do dodatków dyrektorskich i wizytatorskich, należy księgować na § 1 poz. 1c.

Sumy, wypłacone tytułem jednorazowego dodatku pracownikom Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, zakomunikują Panowie Wydziałowi Budżetowo-Rachunkowemu Ministerstwa w terminie do 31 marca 1922 r. celem sporządzenia odpowiedniego wykazu dla Ministerstwa Skarbu.

Od wypłaconych sum jednorazowego dodatku nie należy uskuteczniać dwuprocentowych potrąceń tytułem państwowego podatku dochodowego.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dn. 17 marca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 417

do PP. Dyrektorów Departamentów, Dyrektora Zarządu Stadnin Państwowych, Dyrektora Państwowego Instytutu Meteorologicznego, Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży, Łucku, Radomiu, Siedlcach i Warszawie oraz Nadleśniczych

w przedmiocie

napisów na lokalach władz zarządu lasów II-ej i I-ej instancyj oraz używania przez te władze niewłaściwych nagłówków w korespondencji urzędowej.

Podległe mi Zarządy Okręgowe Lasów Państwowych i nadleśnictwa jako władze II-ej i I-ej instancyj w zakresie zarządu lasów, częstokroć umieszczają na zajmowanych przez nie lokalach napisy informujące o ich siedzibie, sformułowane w sposób niewłaściwy. Brzmią one prawie zawsze w ten sposób:

„Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych — Zarząd Okręgowy Lasów Państwowych w . . . ." lub:

„Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych—Nadleśnictwo w . . . .”

Również i w korespondencji urzędowej wspomniane urzędy II-ej i I-e instancyj niewłaściwie używają nagłówków, wskazujących na organizacyjnie przełożoną władzę centralną, jak np. „Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych — Zarząd Okręgowy Lasów Państwowych w . . . .”

Ten sposób formułowania napisów i posiłkowania się nagłówkami w formie przyjętej dla władz centralnych dezorjentuje ludność co do kompetencji danego urzędu i wytwarza mylne mniemanie, że ministerstwa, jako najwyższe urzędy administracyjne w Państwie, zajmują się bezpośrednio objawami życia miejscowego oraz same spełniają lokalne czynności wykonawcze administracji państwowej.

W celu usunięcia wyżej wskazanej niewłaściwości, proszę Panów o wydanie zarządzeń, aby w wypadkach koniecznego odnowienia napisów (na lokalach Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych, nadleśnictw, leśnictw, dépôts ogierów państw. i t. p.) nowe napisy zredagowane były w myśl powyższych wskazań, a mianowicie: „Zarząd Okręgowy Lasów Państwowych w . . . . . .”, Nadleśnictwo w . . . . . .” lub „Depôt ogierów w . . . . . .”, jak również o zarządzenie nieużywania w korespondencji urzędowej nagłówków „Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych”, a jedynie dokładnej nazwy danego urzędu. W wypadkach, gdy dany urząd posiada niewyczerpany jeszcze zapas druków z niewłaściwemi napisami — należy zbędne w nich wyrazy skreślić.

Warszawa, dn. 20 marca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 418

do P.P. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

dalszej działalności komisyj weryfikacyjnych.

Na zasadzie postanowień ustaw o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429 — 435) oraz wykonawczego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 77, poz. 521) powołane zostały do życia komisje weryfikacyjne dla rozpoznawania spraw zaliczenia do wysługi lat czasu poprzedniej służby państwowej i samorządowej lub pracy zawodowej urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych.

Stosownie do przepisu art. 6 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów, właściwość komisyj weryfikacyjnych pod względem osobowym obejmuje sprawy wszystkich funkcjonarjuszów państwowych, a więc eta-

towych i nieetatowych, którzy w miesiącach lipcu, sierpniu i wrześniu 1920 r. pozostawali na służbie państwowej polskiej, tudzież tych, którzy, wstąpiwszy do tej służby po pierwszym października 1920 r., należycie udowodnili, że ważne okoliczności uniemożliwiły im wcześniejsze wstąpienie.

Orzeczenie komisji weryfikacyjnej co do zaliczenia funkcjonarjuszowi nieetatowemu pewnych okresów czasu do wysługi lat, nie daje mu jeszcze prawa do pobierania dodatku za tę wysługę lat, prawo to bowiem powstaje dopiero z chwilą nominacji na funkcjonarjusza etatowego.

Wychodząc z założenia, że prace komisyj weryfikacyjnych, ustanowionych na czas przejściowy przy władzach centralnych, tudzież przy samoistnych władzach II-ej instancji, wobec upływu osiemnastu miesięcy od wejścia w życie ustaw o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych, są już na ukończeniu, i, że utrzymanie ich nadal dla wyjątkowych tylko wypadków, określonych w art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429), nie jest konieczne, Prezydjum Rady Ministrów zamierza wystąpić do Rady Ministrów z wnioskiem o rozwiązanie instniejących komisyj weryfikacyjnych, wspomniane zaś wyjątkowe podania oddać pod kompetencję komisji weryfikacyjnej, ustanowionej przy Prezydjum Rady Ministrów.

Zawiadamiając o powyższem, proszę Panów o natychmiastowe zawiadomienie Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych (Wydział Osobowy) o stanie prac w komisjach weryfikacyjnych w stosunku do funkcjonarjuszów Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, o ile zaś zachodzi jeszcze konieczność przedłużenia czasu trwania działalności odnośnych komisyj, zechcą Panowie jednocześnie przedstawić mi należycie umotywowane wnioski z podaniem ewentualnego terminu ostatecznej prolongaty.

Zechcą również Panowie polecić pp. przewodniczącym komisyj weryfikacyjnych, by komisje te z możliwą szybkością rozpatrzyły wszystkie złożone w sprawach weryfikacyjnych podania funkcjonarjuszów państwowych z mego resortu oraz wezwać tych funkcjonarjuszów państwowych, którzy na zasadzie powyższych ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. mogą rościć sobie prawo do zaliczenia im do wysługi lat poprzedniej służby państwowej i samorządowej lub pracy zawodowej, by w najkrótszym terminie i w przepisanej drodze służbowej złożyli podania do właściwych komisyj weryfikacyjnych.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych oraz jaknajrychlejsze nadesłanie sprawozdań i wniosków w niniejszym okólniku wspomnianych.

Warszawa, dn. 20 marca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 419

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

zatrudnienia inwalidów wojennych w przedsiębiorstwach i zakładach podległych Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

W celu wykonania art. art. 54 i 55 ustawy z dn. 18-go marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin (Dz. Ustaw z r. 1921 № 32, poz. 195), zarządzam w porozumieniu z Ministerstwem Pracy i Opieki Społecznej, co następuje:

1. W celu umożliwienia inwalidom wojennym korzystania z pierwszeństwa przy obsadzaniu wakujących posad, kierownicy przedsiębiorstw i zakładów podległych Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych obowiązani są na wezwanie właściwego państwowego urzędu pośrednictwa pracy zawiadamiać ten urząd o każdem wolnem miejscu, jakie się okaże w powyższych zakładach.

Obowiązek zgłaszania wolnych miejsc ciąży na kierownikach wymienionych zakładów i przedsiębiorstw od chwili otrzymania wezwania państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy w ciągu okresu czasu, oznaczonego w wezwaniu.

Zawiadomienie o wakującem miejscu pracy kierownik przedsiębiorstwa lub zakładu winien wysłać w ciągu 8-miu dni od chwili zawakowania posady.

Okólnik niniejszy nie dotyczy wakujących stanowisk odpowiedzialnych kierowników administracyjnych.

2. Kierownicy zakładów państwowych, podległych Ministerstwu, nie mogą się uchylić od zatrudnienia na każdych 50 pracowników przynajmniej jednego inwalidy wojennego ciężko poszkodowanego w rozumieniu art. 9 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin.

W celu określenia liczby pracowników, zatrudnionych u poszczególnych kierowników, należy wziąć pod uwagę wszystkie osoby pracujące w zakładach, będących pod jednem kierownictwem w obrębie powiatu, jeżeli zakłady te są jednego rodzaju.

Każdy kierownik, zatrudniający co najmniej 50 pracowników, jest obowiązany na wezwanie właściwego Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy wysłać do tego urzędu w ciągu 8-miu dni od chwili otrzymania wezwania—zawiadomienie, ilu pracowników zatrudniał przez ostatnie dwa tygodnie, załączyć wykaz już zatrudnionych ciężko poszkodowanych inwalidów wojennych z odpisami orzeczeń komisji wojskowo-lekarskiej o uznaniu wymienionych inwalidów za ciężko poszkodowanych oraz wskazać, jakie rodzaje pracy zaofiarowuje tym inwalidom, którzy winni być do danego zakładu jeszcze przyjęci, celem uzupełnienia ogólnej liczby, odpowiadającej przepisom § 55 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. Ustaw № 32, poz. 195).

Po otrzymaniu zawiadomienia Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy wysyła do kierownika zakładu wezwanie, w którem wymienia się imiona i nazwiska inwalidów, polecanych przez Urząd. Kierownik obowiązany jest w ciągu 14 dni, od chwili otrzymania tego wezwania, przyjąć z pośród poleconych przez Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy tylu inwalidów, aby liczba zatrudnionych u niego inwalidów zadość czyniła liczbie, wymaganej przez p. 2 niniejszego okólnika, o ile przed tym terminem nie powiadomi Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy o przyjęciu do pracy innych ciężko poszkodowanych inwalidów.

Kierownik obowiązany jest zawiadomić Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy o każdem zwolnieniu inwalidy z chwilą wymówienia mu pracy. Po otrzymaniu tego zawiadomienia Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy wysyła do kierownika wezwanie, w którem wymienia się imiona i nazwiska inwalidów, poleconych przez Urząd.

Kierownik obowiązany jest w ciągu 14-tu dni od chwili otrzymania wezwania przyjąć do pracy inwalidę z pośród poleconych, względnie zawiadomić w tymże czasie Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy o przyjęciu na miejsce zwolnionego innego ciężko poszkodowanego inwalidy.

Warszawa, dn. 20 marca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 420

do P.P. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Inspektora Kancelarji Głównej, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników podległych mi urzędów

w przedmiocie

rewizji i uzupełnienia wykazów osobowych urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Wobec uchwalonej przez Sejm Ustawodawczy ustawy o państwowej służbie cywilnej i w celu umożliwienia wykonania art. 11 tej ustawy P. Prezydent Ministrów pismem z dn. 21 lutego 1922 r. № 3497 wezwał wszystkie Ministerstwa do podjęcia rewizji wykazów osobowych urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych.

Wykazy te, jak wogóle i sposób załatwiania całokształtu spraw osobowych w Ministerstwach i urzędach państwowych, zgodnie z zarządzeniami p. Prezydenta Ministrów z dn. 12 marca 1919 r. № 2311 i z dn. 17 marca 1919 r. № 3003, ustalone zostały w okólnikach № 5 (Dz. Urz. M. R. i D. P. № 5 z 1919 r.) oraz № 375 (Dz. Urz. M. R. i D. P. № 26 z 1921 r.).

Stosownie do powołanych wyżej postanowień, wszystkie rubryki wykazu osobowego, w szczególności rubryki, dotyczące dat urodzenia prawa obywatelstwa, stanu rodzinnego, wykształcenia, przebiegu zajęcia przed wstąpieniem do służby państwowej polskiej oraz dotychczasowe służby państwowej polskiej, winny być wypełnione z jak największą dokładnością na podstawie oryginalnych dokumentów osobistych lub innych wiarogodnych dowodów i stwierdzone własnoręcznym podpisem urzędnika lub niższego funkcjonarjusza państwowego.

Zwracam uwagę Panów, że wykazy osobowe, prowadzone przez Wydział Osobowy zarządu centralnego M. R. i D. P., jak również przez urzędy podwładne, wykazują wiele braków i wymagają uzupełnienia w aktach osobistych urzędników i funkcjonarjuszów państwowych. Brak jest wielu dokumentów osobistych, niezbędnych do sprawdzenia danych, zamieszczonych w wykazach osobowych, w skorowidzu (kartotece) i wykazach stanu osobowego, niektóre zaś dowody nie mają pełnych cech wiarogodności, zastrzeżonych w powołanych wyżej zarządzeniach.

Wobec bliskiego terminu wprowadzenia w życie ustawy o państwowej służbie cywilnej niezbędne jest przystąpienie do niezwłocznej rewizji zarówno dokumentów i dowodów, złożonych przez urzędników i funkcjonarjuszów państwowych, jak również i prowadzonych na ich podstawie kart osobowych i skorowidzów.

Rewizja ta polegać winna na sprawdzeniu, czy każda pozycja wykazu osobowego i skorowidza stwierdzona jest wiarogodnym dowodem t. j. oryginalnym dokumentem lub rejentalnie uwierzytelnionym odpisem tego dokumentu.

Proszę Panów o wydanie zarządzeń, aby wymienione czynności zostały niezwłocznie podjęte w podległych Panom urzędach odnośnie do urzędników i funkcjonarjuszów, których dokumenty przechowywane są w aktach tych urzędów. W stosunku do pozostałych urzędników i niższych funkcjonarjuszów rewizję tę przeprowadzi Wydział Osobowy M. R. i D. P.

Proszę również Panów o natychmiastowe wezwanie wszystkich podległych Panom urzędników i niższych funkcjonarjuszów, aby, o ile dotąd nie uczynili, złożyli niezwłocznie wszystkie wymagane dokumenty osobiste, przyczem należy zwrócić im uwagę na to, że w razie stwierdzenia nieprawdziwości danych, zamieszczonych uprzednio w podaniach o przyjęciu na służbę, bądź w życiorysach lub wykazach osobowych, podlegną oni właściwemu dochodzeniu dyscyplinarnemu, ewentualnie postępowaniu sądowo-karnemu wraz z bezzwłoczną utratą stanowiska. Dokumenty złożone przez urzędników, których akta przechowywane są w Wydziale Osobowym M. R. i D. P., winny być niezwłocznie przesłane do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych (Wydział Osobowy).

Przy przyjmowaniu nowych kandydatów na służbę państwową proszę Panów o ścisłe przestrzeganie wyżej powołanych przepisów co do obowiązku przedstawienia przez urzędników i funkcjonarjuszów państwowych dokumentów osobistych, oraz kontrolę nad tem, aby każdy z nowoprzyjętych urzędników i funkcjonarjuszów państwowych zaznajomił się dokładnie z postanowieniami Tymczasowych Przepisów Służbowych dla urzędników państwowych z dn. 11 czerwca 1918 r. (Dz. Pr. P. P. № 6 poz. 13) bądź też postanowieniami ustawy o państwowej służbie cywilnej o ile ustawa ta wejdzie już w życie.

Szczegółowe sprawozdania o dokonanych powyżej wymienionych czynnościach zechcą Panowie przesłać nie później, niż do dnia 15 kwietnia 1922 r. do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych (Wydział Osobowy).

Proszę Panów o wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dn. 21 marca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 421

do P.P. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, Naczelników Z. O. L. P. w Białowieży, Lwowie, Łucku, Radomiu, Siedlcach i Warszawie, oraz Kierowników wszystkich podległych mi urzędów

w przedmiocie

sposobu odbywania delegacyj służbowych.

Proszę Panów o podanie do wiadomości podwładnym Panom urzędnikom, że w wypadkach delegowania ich do wykonania czynności urzędowych na prowincji, obowiązani są oni przedewszystkiem zgłosić się do właściwego urzędu wojewódzkiego lub Zarządu Okręgowego L. P. (zależnie od rodzaju powierzonych im czynności) i zawiadomić p. Wojewodę lub Naczelnika Z. O. L. P. o treści otrzymanego polecenia, poczem dopiero winni przystąpić do wykonania zleconych czynności.

W wypadkach, kiedy sprawa, będąca przedmiotem delegacji, winna być załatwiona jak najśpieszniej, bądź też, gdy czynności zlecone mają być dokonane w miejscowości, położonej zdala od siedziby urzędu wojewódzkiego lub siedziby Z. O. L. P., zwolnienie urzędnika od wymienionego w ust. 1 niniejszego okólnika obowiązku winno być specjalnie zaznaczone w piśmie delegacyjnem.

O rezultacie dokonanych czynności urzędnik delegowany winien również powiadomić Pana Wojewodę lub Naczelnika Z. O. L. P.

Przypominam Panom, że podobny tryb postępowania obowiązuje w stosunku do pp. starostów przy delegowaniu urzędników do powiatów. Sprawa ta była szczegółowo wyjaśniona w okólniku № 174 (Dz. Urz. M. R. i D. P. z r. 1920 № 8).

Warszawa, dn. 23 marca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 422

do P.P. Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży, Lwowie, Łucku, Radomiu, Siedlcach i w Warszawie

w przedmiocie

cen na drzewo wydawane na odbudowę.

W Nr. 10 Dz. Ust. R. P. z r. 1922 poz. 83 zostało ogłoszone rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dn. 2 stycznia 1922 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Skarbu w przedmiocie cen drzewa budulcowego, zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy.

Stosownie do postanowień powołanego rozporządzenia, ceny drzewa budulcowego bez względu na to, czy drzewo to pochodzi z ilości przeznaczonych na kontyngent, czy też z zapasów pozakontygentowych, określać będą w każdym miesiącu dla wszystkich lasów całego obszaru województwa — właściwi wojewodowie, po zasiągnięciu opinji komisyj w tym celu powołanych, a składających się z przedstawiciela Ministerstwa Robót Publicznych, Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministerstwa Skarbu oraz przedstawiciela właścicieli lasów lub przemysłowców drzewnych. Z ramienia Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych w skład tych komisyj wejdą inspektorowie okręgowi wojewódzkich urzędów ochrony lasów.

Zaznaczam przytem, że ceny drzewa budulcowego, ustanowione w sposób wyżej wymieniony, pobierane będą:

1) za drzewo budulcowe, na które asygnacje zostały wydane przez urzędy odbudowy po 1 stycznia 1922 r.,
2) za drzewo budulcowe, którego protokóły odbiorcze zostały sporządzone po tym terminie.

Przy wydawaniu drzewa na odbudowę stosownie do postanowień powołanego we wstępie rozporządzenia, przepisy, podane w okólniku № 20 (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1919 r. № 9) w p. 2 lit. a i b i w punktach 4, 5, 6 i 7 zachowują nadal swą moc obowiązującą, natomiast p. 1 okólnika, jak również p. 2 lit. c ulega zmianie o tyle, że wartość za drzewo, wydane w terminach, wymienionych w niniejszym okólniku (t. j. po 1 stycznia 1922 r.), należy obliczać podług cen jednostkowych, określanych co miesiąc przez komisje wojewódzkie, nie zaś podług taksy leśnej dla danego leśnictwa; w punkcie zaś 2-im lit. d ulegają zmianie terminy przesyłania do M. R. i D. P. wykazów drewna, wydanego na rachunek skarbu państwa, które to wykazy nadsyłane być winny odtąd co kwartał.

Okresy kwartalne ustala się w sposób następujący: a) okres I-szy od 1 stycznia do 31 marca włącznie, b) okres II-gi od 1 kwietnia do 30 czerwca włącznie, c) okres III-ci od 1 lipca do 30 września włącznie i d) okres IV-ty od 1 października do 31 grudnia włącznie.

Również ulegają zmianie, zgodnie z postanowieniami niniejszego okólnika, wszystkie punkty okólnika № 319 (Dz. Urz. M. R. i D. P. z r. 1921 № 16), dotyczące określania cen za drzewo budulcowe w tym jednak wypadku, kiedy asygnacje na drzewo wydane zostały przez urzędy

odbudowy po dniu 1 stycznia 1922 r., bądź też po tym terminie dopiero sporządzone zostały protokóły odbiorcze wydanego drzewa.

Panów Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych proszę o zwrócenie specjalnej uwagi na potrzebę terminowego składania przez pp. nadleśniczych wymienionych wyżej wykazów wydanego na odbudowę drzewa tak, aby odnośne zarządy okręgowe sprawozdania te mogły nadsyłać Ministerstwu Rolnictwa i D. P. najpóźniej do dnia 15-go maja, sierpnia, listopada i lutego.

Proszę również Panów Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych o nawiązanie ścisłej łączności z utworzonemi przy urzędach wojewódzkich komisjami dla ustalania cen drzewa na odbudowę.

Komisjom tym winni Panowie podawać do wiadomości każdorazowo ceny rynkowe na drzewo, otrzymując wzamian wykazy cen na drzewo w komisjach tych ustalane, które to ceny winni Panowie niezwłocznie komunikować pp. nadleśniczym swego okręgu do wiadomości i stosowania.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 23 marca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w. z. *Ubysz*

Dyrektor Departamentu Leśnictwa:
J. Miklaszewski.

OKÓLNIK № 423

do P.P. Dyrektora Departamentu Leśnictwa, pp. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych

w przedmiocie

ustanowienia cen drzewa budulcowego, zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy.

W № 10 Dz. Ust. Rzeczypospolitej Polskiej z r. 1922 poz. 83 zostało ogłoszone rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 2-go stycznia 1922 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Skarbu w przedmiocie ustanowienia cen drewna budulcowego, zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy.

Stosownie do postanowień powołanego rozporządzenia, ceny drewna budulcowego, zajętego w lasach prywatnych, określać się będą odtąd, na podstawie średnich cen targowych, Panowie Wojewodowie, po uprzedniem zasięgnięciu w każdym wypadku opinji komisyj, których skład przewidziany został w § 2 rozporządzenia.

Przedstawicielami Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych w wymienionych komisjach będą inspektorzy okręgowi wojewódzkich urzędów ochrony lasów.

Ceny drewna budulcowego, określone przez Panów Wojewodów w sposób, przewidziany w powołanem rozporządzeniu, winny być co miesiąc podawane przez urzędy wojewódzkie do wiadomości funkcjonujących na terenie tych województw Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych oraz Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych proszę o informowanie urzędów wojewódzkich o wysokości każdoczesnych cen targowych na drzewo.

Warszawa, dn. 23 marca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

Dyrektor Departamentu Leśnictwa:
J. Miklaszewski

OKÓLNIK № 424

do P.P. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego

w przedmiocie

wydawania opinji o eksportowych firmach jajczarskich.

Zgodnie z uchwałą Komitetu Ekonomicznego Ministrów z dnia 15 marca 1922 r. w sprawie wywozu jaj zagranicę (protokół p. 2.244/22/KE) w okresie od 1 kwietnia do 20 lipca 1922 r. może być wywieziony zagranicę kontyngent jaj w ilości 500 wagonów.

Pozwolenia na wywóz jaj udzielane będą tym firmom, które przedstawią zaświadczenia właściwych urzędów wojewódzkich, że posiadają odpowiednie urządzenia oraz pracowników fachowych, dających gwarancję solidnego wykonania przyjętych zobowiązań.

Wymienione zaświadczenia urzędów wojewódzkich wydawane być winny na podstawie opinji Wydziałów Rolnictwa i Weterynarji urzędów wojewódzkich, które opinji tej udzielać będą po gruntownem zbadaniu urządzeń firmy według następujących wskazówek:

I. Urządzenia techniczne firmy winny się składać:

a) z suchego, chłodnego i przewiewnego magazynu do wyładowania;

b) z suchej i przewiewnej pracowni, przeznaczonej do robienia skrzynek, sortowania i pakowania jaj;

c) z ciemni z odpowiedniemi przyrządami do prześwietlania jaj.

II. Sortowanie jaj winno odpowiadać wymaganiom rynków zagranicznych:

a) drogą umiejętnego prześwietlenia powinny być wysortowane jaja nieświeże i popsute;

b) zewnętrzny wygląd jaj powinien być zadawalniający, t. j. nie może być w transporcie jaj o brudnej skorupie i zbyt małych (o wadze jednej sztuki poniżej 40 gramów), również wydzwanianiem skorupki winna być określona jej całość i trwałość. Barwa skorupki obojętna, pożądana żółta.

III. Pakowanie jaj powinno być umiejętne i staranne:

a) skrzynki do pakowania powinny być nowe, suche i czyste (najlepiej jodłowe i świerkowe) o rozmiarach co najmniej 175×50×25 ctm. w świetle; ze szparami przy pakowaniu letniem o 1 — 2 cm.;

b) wełna drzewna winna być sucha, czysta i bez zapachu;

c) w razie żądania odbiorcy winna być dodana warstwa czystej prostej słomy żytniej;

d) na każdej skrzynce powinien być umieszczony napis „Polonia" oraz nazwa lub znak firmy eksportującej, nadto waga jaj netto;

e) opakowane jaja powinny być jaknajrychlej transportowane, do tego zaś czasu powinny stać w chłodnym, przewiewnym magazynie, rozmieszczone w ten sposób, aby ułatwić wentylację skrzyń.

IV. Pożądanem jest, aby firma eksportująca jaja posiadała urządzenia do konserwowania jaj (baseny do wapnowania lub chłodnie).

V. Firma eksportująca powinna posiadać dostateczny kapitał i kredyt odpowiadający obrotom.

VI. Opinja województw o fachowości firmy, ubiegającej się o prawo wywozu jest ważna tylko na rok kalendarzowy.

VII. W celu ułatwienia Wydziałom Roln. i Wet. przeprowadzenia kontroli firmy eksportowej mogą być zaproszeni eksperci z pośród znanych Wydziałom fachowców, nie zainteresowanych w zyskach, t. j. nie będących związanymi z firmami eksportującemi jaja.

Warszawa, dn. 28 marca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

RUCH SŁUŻBOWY.

W Zarządzie Centralnym.

Na podstawie art. 10 „Tymczasowych Przepisów służbowych dla urzędników państwowych" została mianowana kancelistka Wanda Rutkowska — st. kancelistką w Kancelarji Głównej Departamentu Ogólnego od dnia 1 marca 1922 r.

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.
№ 17252

Cena 60 mk.